

תת"ע 829/04/22 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה נגד יוסף יצחק פינס

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 829-04-22 מדינת ישראל נ' פינס
בפני כבוד השופטת עידית פלד

בעניין: מדינת ישראל
שלוחת תביעות תעבורה חדרה

המאשימה

נגד

יוסף יצחק פינס

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם נרשם דו"ח, לפיו הוא מואשם כי ביום 14.2.21 בשעה 15:37, בהיותו נוהג ברכב פרטי פיאט, ובהתקרבו למעבר חציה ברחוב רמב"ם פינת סמילנסקי בחדרה, לא אפשר להולך רגל שחצה במעבר להשלים את החצייה בבטחה, עבירה בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.
2. מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, בה הודיע הנאשם על רצונו להישפט; וביום 1.4.22 הוגש כתב אישום.
3. בישיבה מיום 19.5.22 הנאשם הודה בנהיגה במקום ובזמן, וכפר בעבירה המיוחסת לו.
4. למען שלמות התמונה, יצוין, כי בקשת הנאשם לתפוס מצלמות באזור נדחתה בהחלטת מיום 12.6.22, וזאת מן הטעם שהמאשימה הודיעה כי אין בחומר החקירה מצלמות, ובנסיבות אלה קבעתי, כי אין זה מסמכותו של בית המשפט להורות למאשימה לבצע פעולות חקירה נוספות, שאולי יניבו ראיות נוספות, ופרשת התביעה תתנהל על בסיס חומר הראיות שאספה המדינה; תוך שהובהר, כי אין משמעות החלטה זו כי הנאשם מנוע מלנסות ולהגיע לראיות נוספות אשר עשויות לסייע להגנתו.
5. בדיון ביום 27.11.22 נשמעו הראיות. מטעם המאשימה העיד השוטר האוכף רס"ב עמי גייטו אשר ערך

את הדו"ח ת/1; ומטעם ההגנה העיד הנאשם.

6. בתום שמיעת הראיות, סיכמו הצדדים טיעוניהם בעל פה בפני.

7. לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, ולנוכח התרשמותי הישירה מהעדויות, השתכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים.

8. תקנה 67(א) לתקנות התעבורה קובעת: "נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך."

על פי הפסיקה, על נהג המתקרב למעבר חציה מוטלת אחריות מוגברת לנהוג בזהירות. "מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי רגל במעברי חציה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חציה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חציה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החציה - או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החציה - ולנקוט אמצעי זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם." (ע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, נז(5) 506 (2003)).

9. בענייננו, אין מחלוקת כי הנאשם נהג ברכב נשוא כתב האישום, במועד ובמקום המצוינים בכתב האישום. ולמעשה, אין גם מחלוקת, כי אשה עמדה בכביש. אלא שלטענת הנאשם בתשובתו לכתב האישום: "אני אומר שקודם כל, היא לא חצתה את הכביש, היא פשוט הלכה על הכביש ברחוב רמב"ם ולא ברח' שלי. דבר שני, היא לא מוגדרת בחוק הולכת רגל, אלא נושאת עגלת יד, היא מאלה שהולכים ברחוב ואוספים זבל. דבר שלישי, אני עצרתי ויש שם תמרור עצור ואני עצרתי כחוק ועובדה שלא קיבלתי דו"ח על זה. על פי החוק, כשאני עוצר בתמרור עצור, ברגע שאני יכול לנסוע אני נוסע, כך עשיתי. היא הלכה על הכביש והייתה רחוקה ממני. דבר נוסף, לדעתי, ההתנהגות שלה הייתה לא חוקית הרבה יותר מההתנהגות שלי, השוטר היה צריך לתת לה דו"ח, בגלל אכיפה ברחבי לא הצלחתי להבין מה היה שם. השוטר לא לקח ממנה אפילו פרטים כדי שאני אוכל להעיד בבית המשפט. בשם הומני של חוק הזה שאני קורא לו "חוק ההתאבדות", שמעודד אנשים לקפוץ לכביש. אני גם חובש וגם איש זק"א ואני מטפל כל הזמן באנשים שנדרסו בנסיבות כאלה. רק אתמול היה לנו אירוע כזה." (עמוד 1 שורות 22-13 לפרוטוקול דיון 19.5.22).

10. מטעם המאשימה העיד השוטר האוכף עמי גייטו, אשר ערך את הדו"ח ת/1 וציין: "עמדתי לצד הכביש עם הפנים כלפי התנועה ואז הבחנתי בנהג הרשום בדוח שהוא מגיע ממזרח למערב כשהגיע למעבר חציה לא איפשר להולכתי רגל שהייתה במעבר חציה בתוך המעבר חציה מדרום לצפון והייתי בפס הרביעי מתוך 9 פסים והנהג היה בנתיב הימני וחתכה ואותה ופנה ימינה לכיוון צפון הולכתי רגל אישה מבוגרת נעמדה בתוך המעבר חציה עד שהרכב חלף אותה ואז חצתה במעבר חציה ואז אני הייתי עמו בקשר עין רצוף עד לעצרתו הנ"ל היה ברכבו עם עוד אדם נוסף יש לציין הנהג בצומת גם ישנו שני תמרורים והנהג לא עצר בכלל יש לציין לא היה שום דבר מסתיר את שדה ראייה

במקום ראות תיקנה כביש יבש מזג אוור תיקין את המעבר חציה רואים אותו ברור לכל עין

דברי מקבל הדו"ח: אני עצרת בעצור וגם האישה בא ממול לא במעבר חציה מה אתה רוצה ממני את האישה אני יבא אותה לפה" (כך במקור, ע.פ.).

בחקירתו הראשית הבהיר השוטר, כי "אני עמדתי בשדה הראייה שניתן לראות את כל הצומת בצד הכביש. כאשר אני מתצפת לצומת הרחבה. הגיע בחור שרשום בדו"ח תוך כדי שהוא נוהג ברכב וכשהגיע לצומת. שהגיע לצומת הוא בכלל לא עצר בתמרור עצור, גם לא הסתכל על הולכת רגל בתוך מעבר החצייה. פנה לכיוון צפון לרחוב רמבם. ומשם אני סימנתי לו לעצור. נעצר לידי. הסברתי לו את מהות העבירה ואת מה שהוא ביצע ונתתי לו את הדוח על מעבר חצייה משום שהייתה הולכת רגל מבוגרת מדרום לצפון והייתה בתוך מעבר החצייה אישה מבוגרת ונתתי לו דוח על המעבר חצייה וויתרתי לו על תמרור עצור שהיה מגיע לו דוח גם על זה שהוא לא עצר בתמרור עצור. ההולכת רגל הייתה בתוך המעבר חצייה בפס הרביעי. הוא פשוט לא הסתכל שהוא חתך אותה על פניה ופנה ימינה והמשיך בנסיעה רצופה. במקרה כזה גם יכולתי לקחת אותו לשימוע בפני קצין תנועה על זה שהוא לא עצר בעצור ולא נתן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חציה. את זה לא עשיתי התחשבתי בנהג. התחשבתי בו כי נדמה לי שהייתה איתו נוסעת לידו. התחשבתי ונתתי לו דוח על מעבר חצייה ולא סיבכתי אותו בעבירות נוספות." (עמוד 4 שורות 3-14 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.22).

בחקירתו הנגדית העיד השוטר כי "לכל עין רואים אותו את מעבר החצייה. אין קו עצירה במקום, הוא מחוק. ... אתה צריך להתקדם למקום שבשדה הראייה אתה רואה ימינה ושמאלה. ... ברור אם יש הולך רגל במעבר חצייה אז אתה צריך לאפשר לו לעבור בבטחה. ... אני ראיתי את הולכת הרגל בתוך מעבר חצייה על הפס הרביעי, ולא על הכביש ולא על המדרכה. ... מה שצינתי זה מה שראיתי וזה מה שרשום. אני לא זוכר אם הייתה לה עגלה. ... לא הייתה באותו יום מצלמת גוף, אולי הייתה תקלה. ... אם הנהג היה עוצר והיה ממלא את כל החובה שלו כנהג, נותן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חצייה בבטחה אין לי מה לעצור אותו. אין לי שום ענין. אבל הוא לא עצר וגם לא בעצור. ... אני הייתי בצומת כשדה הראייה פתוח. אני עומד בצומת עצמה עם הפנים כלפי מזרח לתמרורי עצור ולמעבר חצייה. בצומת עצמה אני רואה גם את הנהג וגם את הולכת הרגל. הייתי בצד ימין מכיוון הנסיעה של הנהג וסימנתי ועצרתי אותו. ... יש לך שדה ראייה מלא גם לצד ימין. הבעיה שאתה לא עצרת. ... לא משנה גם אם הוא דוחף עגלה. לא משנה מה הוא גורר. אדם על מעבר חצייה צריך לתת לו זכות קדימה. אני רואה אדם על מעבר חצייה גם אם הוא גורר עגלה. ... אם היית מתקדם עוד פס היית מעיף אותה. ... אתה סיכנת אותה. אתה חייב לתת זכות קדימה במעבר חצייה. ... היא כבר בתוך מעבר החצייה.", ובאשר לעדות הולכת הרגל "אני לא מתעסק עם הולכת הרגל. אני התעסקתי איתך. אני לא מחפש עד. היא לא עברה על החוק." (עמוד 4-5 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.22).

עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. מדובר במצב השוטר ראה את ביצוע העבירה כשהוא עמד לצד הכביש, כששדה הראייה פתוח לכיוון הצומת, ושמר על קשר עין, והיתה לו אפשרות ברורה להבחין בעבירה.

11. אני סבורה, כי טופס ההודעת תשלום קנס מפורט וברור, עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום; ועדותו של השוטר האוכף הייתה עניינית, עקבית,

הגיונית, ומהימנה בעיני; ולנוכח הרושם שהותיר בפני, לא מצאתי כל סיבה לפקפק באמינותו, ושוכנעתי כי היא משקפת את העובדות כפי שראה אותן השוטר בעת ביצוע העבירה. עדותו גם לא נסתרה בחקירה נגדית, כאשר על אף שהנאשם טען בפני השוטר כי "שאני עצרתי לפני המעבר חצייה ונסעתי בבטחה כשהיה הכביש פנוי", השוטר ציין, כי "אם הנהג היה עוצר והיה ממלא את כל החובה שלו כנהג, נותן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חצייה בבטחה אין לי מה לעצור אותו. אין לי שום ענין. אבל הוא לא עצר וגם לא בעצור." (עמוד 4 שורה 31 - עמוד 5 שורה 3); ושוכנעתי כי עדותו של השוטר משקפת את העובדות כפי שראה אותן השוטר בעת ביצוע העבירה.

12. מטעם ההגנה העיד, כאמור, הנאשם, אשר טען, כי: "אני רוצה לטעון שלוש או ארבע טענות עיקריות. מה שהיה אפשר ללכת ולראות ממש פה. יש רחוב צר מאוד שבו הבנייה הבתים בנויים עד סוף הרחוב עד הפינה. לעומת זאת בצד שמאל הבית האחרון נגמר בערך לא יודע, לפחות 8 מטר, לא מדדתי לפני הפינה. כלומר, עצירה לפני מעבר חצייה נותנת שדה ראייה מלא שמאלה - לתנועה שבאה משמאל. זאת אומרת שאם אני עוצר לפני המעבר חצייה בקו העצירה הדמיוני לפני מעבר החצייה יש לי שדה ראייה מלא ואני יכול לצאת לצומת. זה האירוע. אני עצרתי לפני מעבר חצייה, הייתה שם אישה שהלכה על הכביש עם עגלה גדולה. היא לא באה מהמדרכה אלא היא באה מרמבם - ממול, היא חצתה מהצד המערבי של רמבם לכיוון הפינה הצפונית מזרחית של הצומת. אני יכול לעשות ציור כדי שיבינו. אבל לא היה אפשר לדעת בוודאות אם היא רוצה ללכת לגדה הצפונית או הדרומית של סמילנסקי. היא הלכה באמצע הכביש. אני עצרתי לפני מעבר החצייה כדין תמרור עצור והמשכתי לתוך הצומת בלי לסכן אותה. עכשיו אני רוצה שנייה אחת כן להתקיף את המידיות של התקנה הזאת שהם אוכפים. למעשה מעבר חצייה הרחב שלו 3 מטר, כך שמכונית במהירות הכי נמוכה של 40 קמ"ש חוצה אותו פחות מ-חצי שניה. על פי התקנה לפעמים אני אמרו לעצור 5 או 10 דקות בשביל לחסוך למישהו שאני לא יודע אפילו בוודאות שהוא רוצה לחצות את הכביש, חצי שנייה. זה לענין המידיות. מעבר לזה מדובר בחוק שהוא מסכן חיים ממש ואני יודע את זה בתור חובש במד"א ומתנדב בזק"א. יצא לי לגרד גם גופות של אנשים שנדרסו כתוצאה מהחוק הזה בעיקר ילדים. החוק אומר לאנשים בעצם תתפרצו לכביש כמה שאתם רוצים והחוק מחייב לעצור, כאילו זה אור ירוק בכל המדינה ואתה חייב לעצור. זה נושא הסכנה. אני רוצה לדבר על עצם החוק. בחוק כתוב חבל שלא הקראתי את זה לשוטר וכתוב בחוק, תקנה 67. מקריא. החוק אומר אם יש צורך. זה תקנה הראשונה בחוק. אחר כך יש עוד תקנה. מקריא. מדלג לסוף הסעיף וכתוב ואם ניכר.. כלומר התקנה נותנת שיקול דעת להחליט אם אני מכיר שהוא רוצה לעבור או לא. כמובן שאם לא היה ניכר שהיא רוצה לחצות ואני אמרתי שאני לא הייתי בטוח שהיא רוצה לחצות ולאיפה היא רוצה לחצות, לאיפה היא רוצה להגיע. בא השוטר והחוק נתן לו סמכות להחליט מה אני הבנתי ומה היה ניכר בעיני. עוד המשך בחוק - למקרה הספציפי הזה, ואני מקריא תקנה 108 סייג בהליכה. לדעתי אותה הולכת רגל עברה על החוק בוודאות. משום מה הוא בחר לקנוס אותי ולא אותה ואני לא יודע למה ואמרתי לשוטר את זה. אני לא יודע למה אני עברתי יותר ממנה. מפנה לתקנה 110. מצטט. עוד עבירה שהייתה על החוק בוודאות. זה בענין החוק בעצמו. אני רוצה לטעון טענה חדשה, שכל התקנה הזו לא חלה על המקרה הזה היות ומדובר באישה שנשאה עגלה גדולה מלאה בחפצים שעל פי החוק היא בכלל לא נקראת הולכת רגל, כך שכל התקנה הזו לא חלה. כדי להוכיח שהיא לא הולכת רגל אני מפנה לתמרור ב1. זה תמרור עיגול אדום, פירוש סגור בפני כל רכב לרבות עגלת יד. כלומר, עגלת יד היא רכב לכל דבר וענין. תמרור ב2 אסורה הכניסה לכל רכב לרבות עגלת יד. יש פה המשך אבל זה שני הנושאים. ועוד תקנה שנקראת 117 גם כתוב לא ילך אדם במנהרה ולא יסיע בא עגלת יד. זאת אומרת שאני דיברתי פה על שלושה דברים. חבל שהשוטר לא פה אולי היה צריך לשאול אותו איך הוא הכיר שאני הכרתי. מעבר לזה מדובר לפעמים בסכנת נפשות אמיתית. במקרה הזה זה לא היה. החוק צריך לתת שיקול דעת לנהג מתי ראוי לעצור ומדובר בסכנה ומתי לא. זה לא דומה לאור אדום ואי אפשר להתווכח על זה. מיותר להגיד שאני מכחיש והשוטר לא טען שאני לא עצרתי. אני עצרתי בהחלט. אני עצרתי בעצור ואין לשוטר שדה ראייה לראות את זה."

(עמוד 6-7 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.22).

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם את נהיגתו במקום ובזמן; אישר את היכרותו את המקום והימצאותו של מעבר החציה "וודאי, אני מכיר את מעבר החציה. עצרתי. ... המעבר חציה יש לו קוים אמיתיים, הוא לא דמיוני." (עמוד 7 שורות 16-18); אישר כי הבחין בהולכת הרגל "ראיתי אותה כל הזמן ונזהרתי לא לסכן אותה ובאמת לא דרסתי אותה. אני מבקש לציין שזאת לא הולכת רגל אלא נושאת עגלת יד." (עמוד 7 שורות 20-21), וכי הולכת הרגל היתה "על הכביש ממולי ברחוב רמבם. על זה היא היתה צריכה לקבל דוח, אני לא יודע למה השוטר חיפש אותי ולא אותה. זו אכיפה בררנית. היא לא היתה בקו הנסיעה שלחי בשום שלב. גם אם הייתי נוסע על 100 לא הייתי דורס אותה." (עמוד 7 שורות 25-27); וכי השוטר "לא ראה אותה על המדרכה, הוא אמר שהוא ראה אותה במקום אחד, בפס הרביעי, מאיפה הוא יודע מאיפה היא הגיעה. ... היא חצתה את רחוב רמבם לא על מעבר חציה. ... היתה לה עגלה עם כל מיני דברים, יש כאלה שאוספים בקבוקים. ... אתה תובע אותי בשם חוק שגורם לאנשים לקפוץ לאנשים ולהתאבד." (עמוד 7 שורה 30 - עמוד 8 שורה 6); "עובדה שלא דרסתי אותה וזה הוכחה מאוד גדולה. ... היא לא היתה בקו נסיעה שלי. ... היא עמדה על הכביש, לא סיכנתי אותה. אני צריך לנסוע בזהירות ולא לפגוע בה וכך עשיתי. ... היא לא חצתה אותי, היא הלכה משמאלי על הכביש. היא היתה בצד שמאל שלי, לא פגעתי בה והכל בסדר. היא עמדה על מעבר החציה, במקביל אלי. בכיוון הנגדי - היא הלכה במקביל אלי ממולי, היא לא היתה בסכנה בשום רגע. היא לא היתה בשום רגע בסכנה. אם היא היתה בסכנה זה לא בגללי אלא בגללה, השוטר היה צריך לתת לה דוח כי היא הלכה על הכביש בצורה מסכנת חיים." (עמוד 8 שורות 20-33). (הדגשה אינה במקור).

13. עולה אם כן, כי עדותו של השוטר האוכף קיבלה למעשה חיזוק מעדות הנאשם עצמו, אשר בחר להעיד, ואישר את קיומו של מעבר חציה מסומן וברור, אישר כי הבחין בהולכת הרגל על הכביש, ואישר הימצאותה של הולכת הרגל על מעבר החציה במקביל לרכבו, אלה דברים שמחזקים משמעותית את גרסת השוטר ותואמים את האמור בדו"ח ת/1.

14. אינני מקבלת את טענת הנאשם לפיה, הולכת הרגל לא חצתה את הכביש במעבר חציה, אלא הלכה באמצע הכביש ועמדה על מעבר החציה; ואני מעדיפה בעניין זה את עדותו של השוטר האוכף על פני עדות הנאשם. וגם אם נקבל את טענתו של הנאשם בעניין זה, הרי שעל פי הפסיקה, על נהג המתקרב למעבר חציה מוטלת אחריות מוגברת לנהוג בזהירות. עליו לתור אחר הולכי הרגל, להאט מהירותו למהירות שהינה סבירה לפי מצב הכביש ותנאי הדרך, ואף לעצור את רכבו אם הדבר מתבקש, - והכל על מנת לאפשר להולכי הרגל לחצות את המעבר בבטחה. אחריות זו גם כוללת חובה לצפות את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל, וחובתו של נהג בהתקרבו למעבר חציה לצפות לאפשרות כי הולכי רגל לא יתנו דעתם לרכב המתקרב למעבר החציה, ולפיכך עליו לנקוט בכל הצעדים כל שיוכל למנוע סכנה צפויה, גם אם הולך הרגל מתנהג באופן רשלני ומסתכן בחציית הכביש על אף התקרבות הרכב (ע"פ 558/97 **רבקה מלינק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.05.1998); ע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.07.2003); בג"ץ 8150/13 **דליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה - המחלקה הפלילית** (פורסם בנבו, 06.08.2014); ורע"פ 1871/22 **ירון דנון נ' מדינת ישראל** (נבו 23.03.2022)).

15. אין גם כל ממש בטענת הנאשם לפיה "היא לא מוגדרת בחוק הולכת רגל, אלא נושאת עגלת יד"; וגם אם

אכן הולכת הרגל גררה עגלת יד, אין בכך כדי לסתור את היותה הולכת רגל במעבר חצייה.

16. אין גם בעובדה שהנאשם לא פגע בהולכת הרגל כדי לפטור אותו מאחריותו, שכן על פי תקנה 67(א) לתקנות, היה על הנאשם לאפשר להולכת הרגל שחצתה במעבר להשלים את החצייה בבטחה; ואילו בענייננו אין למעשה מחלוקת, כי הנאשם לא אפשר להולכת הרגל להשלים את החצייה, והנאשם אישר כי "היא עמדה על מעבר החצייה, במקביל אלי". ומן העדויות שהובאו בפני עולה כי הנאשם למעשה נהג במעבר החצייה בזמן שהולכת הרגל היתה בתוך מעבר החצייה, בפס הרביעי, ולא אפשר לה להשלים את החצייה בבטחה.

17. יוער, כי אינני מוצאת מקום לדון בטענה, כי הנאשם לא עצר בתמרור עצור, שעה שעבירה זו לא יוחסה לו בכתב האישום.

18. לאור האמור, לאחר ששמעתי את השוטר ואת הנאשם, ולנוכח התרשמותי הישירה מהעדויות, ולאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר למעשה בעדות יחידה, ולאחר ששקלתי את כל הראיות והעדויות, אני סבורה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק את אשמתו של הנאשם ואני מרשיעה אותו בביצוע העבירה המיוחסת לו.

19. אשר על כן, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל שחצה במעבר חצייה להשלים את החצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ג, 01 דצמבר 2022, במעמד הצדדים